

tænkeligheder ved dette Lovforslag, er det alene, fordi man fra en bestemt Side har været imod at gøre Bidraget til et tvungent Bidrag til alle Kirkerne. Fra deres Side, som have ydet frivillige Bidrag til Kirkernes Vedligeholdelse og Drift, har der været ydret Tvivl, om det var den rette Maade at gaa frem paa, om ikke Frivilligheden vil lide Skade ved, at Bidraget saaledes blev et tvungent Bidrag over hele Byen. Nu er det jo ganske sikkert, at alt hvad der modvirker Friheden med Hensyn til Bidrag af den Natur, er uheldigt. Men Udvalget har dog ikke kunnet tilraade Tinget at forandre den Opfattelse, det saaledes gennem en Række af Aar har næret og givet Udtryk i Afstemninger, idet de forskellige Udveje, der ere blevne foreslaaede, efter Udvalgets Flertals Mening ikke ville føre til Maalet. At fritage, hvad der mest har været Ønske om, de Sogne, som selv skaffe Bidrag til deres Kirkers Vedligeholdelse, vilde have sine store Betæneligheder. For det første vilde derved en Del Indbyggere i disse Sogne, som ikke bidrage til Kirkernes Vedligeholdelse — det er jo et rent frivilligt Bidrag — slippe bort fra deres Forpligtelse til at vedligeholde Kirkerne i Kjøbenhavn, og paa den anden Side maa det erindres, at i Kjøbenhavn falde Sognegrænserne og Menighedsgrænserne paa ingen Maade sammen. Mange Mennesker bidrage formodentlig til Kirker, uagtet de slet ikke bo i de vedkommende Sogne. Det vil være meget vanskeligt og efter Udvalgets Flertals Mening uretfærdigt at ordne Forholdet paa den antydede Maade. Dertil kommer jo ogsaa, hvad der er blevet fremdraget allerede ved denne Sags første Behandling; at det ikke saaledes godt lader sig gøre at undtage visse Sogne fra Reglerne, saa længe de ad Frivillighedens Vej skaffe de nødvendige Bidrag til Veje. De kunne jo pludselig falde væk midt i Aaret. Alt dette tilsammen har gjort, at Udvalgets Flertal mente at burde indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, idet det jo ikke er usandsynligt, at hele dette Forhold igen kan blive taget op, naar Forslaget om Ordningen af de Kirkers Forhold, der eje sig selv, kommer til Forhandling her i Tinget. Jeg skal dermed anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Nordby: Paa det Mindretals Vegne, hvortil jeg hører, skal jeg tillade mig i Henhold til, hvad vi have udtalt i Betænkningen, at fremkomme med et Par Bemærkninger om vort Standpunkt. Jeg vil

da erindre ærede Medlemmer om, at der forud for Sagens første Behandling i dette høje Ting blev indbragt to Andragender, henholdsvis fra Nazareth Sogn og Brorsons Sogns Menigheder. Disse to Andragender have forskellig Ordlyd, men have dog det tilfælles, at de ere henvendte til den høje Regering og Rigsdag, og Indholdet gaar, omend med forskellige Ord, i alt væsentligt ud paa, at der ved Behandlingen af denne Lov maa blive taget det Hensyn til disse Menigheder, at de maa blive fritagne for tvungen Ligning, naar de godtgøre, at de kunne afholde Udgifterne til deres egne Kirker. Jeg indbragte disse Andragender, og gjorde det, som jeg allerede ved 1ste Behandling udtalte, fordi jeg sympatiserer med den Tanke, der har faaet Udtryk i dem. Jeg har ført den frem i Udvalget, og den er blevet drøftet der. Vi have formet den i bestemte Ændringsforslag, men som ærede Medlemmer ville se af vore Bemærkninger i Betænkningen, have de ikke vundet Stemning for sig. Jeg skal ganske kort berøre disse Ændringsforslag. De gik i det væsentlige ud paa at imødekomme den i Andragenderne udtalte Tanke derved, at Løven i det hele taget ikke kom til at gælde for de Sogne, som selv tilvejebragte det, der behøvedes til deres Kirkers Drift og Vedligeholdelse. Desuden foresloge vi med Hensyn til de seks særlig store Kirker her i Kjøbenhavn, at saafremt der skulde tiltrænges en Hovedreparation paa dem til et Beløb af udover 50,000 Kr., skulde Udgifterne dertil lignedes paa alle Stadens Kirkesogne. Da vore Ændringsforslag som sagt ingen Sympati vandt, toge vi dem tilbage, idet det ikke var os særlig om at gøre at rejse Opposition, omend vi vare inderlig overbeviste om, at det, der her var peget paa, var den rette Vej. Subsidiært stillede vi dernæst Forslag om at ændre Løven til kun at gælde et Aar, idet vi henviste til, at Løven, hvad for øvrigt allerede er berørt af den ærede Ordfører, tidligere i en Aarrække kun har gjældt for et Aar ad Gangen. Det forekommer os, at der lige saavel nu som tidligere kunde lignedes for et Aar ad Gangen, og at de Indvendinger, der ere gjorte, saa kunde blive prøvede i Lødet af det kommende Aar, hvorved muligvis kunde naas en mere tilfredsstillende Løsning. Men heller ikke dette Ændringsforslag vandt Anklang i Udvalget, og vi toge derfor ogsaa det tilbage. Men vi mente, at vi desuagtet for dette høje Ting maatte fremsætte vor Mening om Sagen, idet vi fremdeles føle os overbeviste